

Taustajoukon ajatuksia toivottavasti kohta ihan virallisen kylähullun elämästä

Sen minä nyt sanon ihan ensimmäisenä että jos se mies, joka pesettää sukkansa meillä, valitaan seuraavaksi viralliseksi kylähulluksi, on valinta osunut ja uponnut ihan oikeaan paikkaan.

Taustajoukko on tavannut Karin ensimmäistä kertaa 29.7.1986. Tällöin hänen kylähulluutensa oli vielä visusti piilevänä, mutta eihän siinä kauaakaan mennyt kun ensimmäiset ulostulot oli nähtävissä.

Noihin aikoihin harrastimme hyvinkin vakavasti amerikanautoilua. Jos ei itselläkään autot olleet aivan priimakunnossa eikä ainakaan millään tavalla varmatoimisia liikenteessä, niin sama tilanne oli ihan kaikilla harrastajilla. Jos kaveri sattui soittamaan klo 03.00 torstain vastaisena yönä puolimatka Vantaalta Rovaniemelle, että nyt on tullut kiertokanki koneen kyljestä läpi, niin taustajoukon unen keskeltä kuului vaan klassiset sanat ”Minä tulen.”

Kaikkien apua tarvitsevien auttaminen oli ja on itsestään selvyys Karille.

Autoilu sai väistyä vuoden 1996 tienoilla, kun eräs kaveri soitti Karille ja kertoi että tarvitsisi muutaman tyyppin avuksi rakentamaan viikinkiaikaisen uiskon kopiota. No, taas kuului ”Minä tulen.”

Siitä alkaen alkoi vimmattu puutavaran kerääminen Etelä-Suomen metsistä, ja pesetettäviä sukkia tuli pyykkikoriin tavallistakin enemmän. Eihän siinä mitään, pestään sukkia että poika pääsee harrastamaan. Muistan elävästi kuinka meidän 10-vuotishääpäivää vietettiin Sotkan rakennustalkoissa, taustajoukon oli mentävä kylähullun luokse koska kylähullu ei mennyt taustajoukon luokse. Täytekakku mukaan ja verstaalle...

Muinaispurjehdukseen meinasi tulla pieni hajurako Karin muuttaessa perheineen Hollolaan elokuussa 2003. Tosin hajurako kuroutui hyvinkin nopeasti umpeen Karin käveltyä Piipahlukseen kysymään onko Hollolassa mitään muinaisharrastajia missään mitä hä... Saatuaan Kyösti Toivosen puhelinnumeron, ja muutaman tunnin puhelun ja tapaamisen jälkeen olimme mukana järjestämässä seuraavaa keskiaikatapahtumaa, ja roudaamassa Sotkaa (viikinkiaikainen uisko) osaksi tapahtumaa.

Tämä alkoi poikimaan kaikenlaisia sivujuonteita ja rönsyjä. Kari veti pitkäjousen valmistuskursseja, nuolentekursseja, opetti Hollolan porukkaa ampumaan, järjesti keskiaikaseuran riveissä ryhmämatkoja Ruotsiin, Unkariin, Liettuaan ja Ranskaan, muutamia nyt mainitakseni. Vähän vielä Helsinki-aikoihin palatakseni, Karihan järjesti Sotka-laivan porukan riveissä ryhmämatkat mm. Rosalan viikinkikeskukseen sekä Euraan jossa on varsin paljon nähtävää ja koettavaa viikinkiajan tiimoilta. Myös erinäisen määrän retkiä Suomen linnavuorille hän järjesti mallikkaasti.

Vuodesta 2004 alkaen Kari on ollut äärimmäisen aktiivinen keskiaikatapahtuman järjestelyporukassa. Hänen varsinaisen pestinsä on ollut tapahtuman rakentamisesta vastaaminen, mutta kuten lukija voinee arvata, sanansa Karilla oli sanottavana ihan jokaiseen asiaan. Sotkan kanssa touhuaminen ei millään muotoa päässyt myöskään unohtumaan missään vaiheessa. Kun pitkäaikainen kippari hankki oman veneen, niin Kari muljahti peräsimen varteen kuin vanha tekijä. Muutaman kesän hän vietti aikansa merillä Sotkan kipparina. Edelleenkin hän on Viikinkiajan Laiva ry:n hallituksen (muinais-) jäsen.

Ja eikun nyt mennäänkin Hollolan Kotiseutuyhdistyksen toimintaan mukaan, ja sinne johtokuntaan. Hupsista. Sitten alkoi tapahtumaan sielläkin. Talo- ja esinemuseo sai uuden huoltomiehen, esineistön luetteloijan, museo-oppaan, tapahtumien järjestelijän ja mitä kaikkea muutakin vielä... Taustajoukon oli hienoa seurata talomuseoalueen heräämistä henkiin. Muutamista tapahtumista mainittakoon vuotuiset puulusikkapäivä ja sadonkorjuu- ja perinnepäivä. Jopa kotikanalasta lähti muutama kotkotin talomuseolle kesäksi ilahduttamaan pienempiä kävijöitä. Luonnollisesti Kari kantoi jokusen korren myös Hollolan kirkonseudun kyläyhdistyksenkin toimintaan. Eräs elokuvakin tuli tehtyä talomuseon alueella. Kyseessä oli Erkki Perkiömäen ohjaama ja käsikirjoittama Suo -elokuva. Siinä elokuvassa oli Karin nimi viidessä kohdassa lopputeksteissä.

Tästä vei tie luonnollisesti Päijät-Hämeen kylät ry:n toimintaan ja hallitukseen mukaan. Tästä virasta ei taustajoukko osaa sen enempää kertoa, muuta kuin että silloin tällöin ilmoitettiin milloin on kokous, ei tietoa miten myöhään menee, tulen kun se loppuu.

Olisikohan tässä nyt suunnilleen yhdistysasiat tullut mainittua.

Voimme siis siirtyä käsittelemään Hollolan Seurakunnan kanssa viriteltyä yhteistyökuviota. Koska Kari on aina ollut perinteiden ystävä, on hän aikanaan hieman opiskellut tervan valmistuksen saloja. Seurakunnalta oli jossain kohtaa tullut viestiä että hyvänlaatuista tervaa ei ole kovinkaan helppoa saada tätä nykyä, eikä edes mitenkään edullisesti. Karihan sai päähänsä että tehdään sitten itse ja säästetään. Nyt on parit tervahaudat rakennettu ja poltettu koemielessä, seurakunnan metsissä on vimmatusti kuorittu ja kolottu tervaspuita jo parina kesänä, on vietetty Hollolan tervasymposiumit, tutkitutettu Hollolan tervat VTT:llä ja kaikkea sellaista pientä. Mentorina ja opettajana hänellä on tämän matkan aikana ollut tervahautamestari.

Ai niin, Karihan otti ja opiskeli itselleen erä- ja luonto-oppaan tutkinnon, olisikohan ollut vuonna 2004-2005. Tästä koulusta jäi käteen sitten se että hän on jatkanut kouluttajana entisessä opinahjossaan. Varsinkin talvivaellukset majoitteineen ja muine tärkeine osa-alueineen on hänellä erityisen lähellä sydäntä. Hän on ollut muun muassa testailemassa erilaisia majoitteita talvisessa lapissa. Tätä nykyä hän opettaa enimmäkseen erätaitoja, eräperinnettä ja kädentaitoja eräopasopiskelijoille. Monen opiskelijan mielestä koulun yksi parhaista anneista onkin ollut viikko Hollolassa Rauhojen tuvassa.

Jos sattuu hyväluminen talvi, nousee meidänkin pellolle lumikammi ihan vaan hovin vuoksi, ja taustajoukko on siellä lapioimassa kammista kaivettua lunta syrjemmälle.

Tässä nyt varmaankin on tullut mainittua Karin ansiotyön ulkopuoliset pikku puuhastelut.

Kotioloissa Karilla onkin välillä hieman *kaikkensa antanut* -olotila päällä. Ymmärtäähän sen, päivät töissä, iltainen kokouksissa, puuhommissa, pihan siivouksessa, traktorin tai moottorisahan korjaushommissa tai missä nyt milloinkin. Kunhan ei jää paikoilleen pötköttämään. Eräs tärkeä henkilö aikanaan sanoikin Karille että ”kun on tarpeeksi keskeneräisiä projekteja, ei käy aika pitkäksi”. Sitä paitsi siksi on taustajoukko, että se huolehtii; ruokkii ja pesee sukat.

Eikä se kotikaan ole ihan normaaleimmasta päästä. Tuli taustajoukon kanssa ostettua tontti Hollolan Takametsäntien takaa, raivattua talon paikkaa Hollolan päässä, ja viikonloput vietettiin Virroilla purkamassa vanhaa, tyhjäksi jäänyttä hirsitaloa. Puut tuotiin Hollolaan tukkirekalla, ja peruskivet lavettiautolla. Kasaushommaa tehtiin pari talvea, sitten saatiin muuttolupa ”uuteen” kotiin. Tämä tapahtui tammikuussa 2009. Lopputarkastus vähän venähti. Se katselmus oli kesäkuussa 2020. Ihmekös tuo, kun on niin paljon kaikkea...

Toisten auttaminen on kulkenut kaikki nämä vuodet Karin matkassa. Koskaan ei hänen suustaan ole kuulunut etteikö hän jaksaisi/viitsisi/huvittaisi auttaa jos joku on avun tarpeessa. Oli kyseessä sitten naapuri, työkaveri, sukulainen tai kuka hyvänsä.

Ystävät ovat hänelle todella tärkeitä. Hänellä on säilynyt monia ystävyysuhteita jopa ihan lapsuuden aikaisiin kavereihin. Monilla on lapsuusajan kaverit unohtunut vuosien saatossa, mutta ei Karilla. Kavereita ei unohdeta, eikä jätetä.

Kari hoitaa 84-vuotiaan äitinsä ja enonsa asioita, he kun ovat jo vähän vanhoja pärjäämään kaikissa asioissa itse. Tarvittaessa on lähdetty lyhyelläkin varoitusajalla ajamaan aamuyöstä Oulun läänin Kärsämäkeä kohti enon asioita hoitamaan.

Jostain kumman syystä harrastukset ovat jääneet vähemmälle viime vuosien aikana. Jos ajatellaan että keskiaika, Suomen rautakausi ja yhdistystoiminta ovat elämäntapa, ei harrastus, taitaa jäljelle jäädä kalastus. Järvelle lähdetään lepuuttamaan hermoja, ja lataamaan henkisiä akkuja ihan jopa muutaman kerran kesässä, eli aivan liian harvoin. Ehkä sitten eläkkeellä... jos kerkiää.

Hollolassa, 15.4.2021

Minttu Rauha

taustajoukko (vaimo)